

Душко Радовић

КАПЕТАН ЏОН ПИПЛФОКС

Лица:

КАПЕТАН ЏОН ПИПЛФОКС
АРЧИБАЛД
СЕКИРА
КОРЊАЧА
КОНОВАЛ
ЧУДОВИШТЕ
ГУСАРИ
БРЗОГОВОРЕЋИ
СПИКЕР

(Ветар и таласи).

ГУСАРИ (певају):

Лепојке из Хаване

ове стоје са стране, са стране,

питају: капетане,

како се зове ваш брод?

А капетан им руком мане,

тим лепојкама из Хаване,

што стоје тако са стране, са стране:

— Освета, то је мој брод!

(Музика)

СПИКЕР: После једне туче у ливерпулској луци, гусарски капетан Џон Пиплфокс, звани Звоно, био је пензионисан. Одређена му је бедна пензија и нешто инвалидског додатка, за 72 ране добијене у гусарским биткама.

Заставе и оружја однети су у музеј, а храбра посада искрцана на копно и послата да се усавршава у различитим занатима.

Међународни гусарски савез, у знак протеста против ове подмукле игре, престао је да напада енглеске трговачке бродове, који су се после тога толико намножили да су били све чешћи судари и то на отвореном мору ...

Када се, међутим, у Кинеском мору појавило седмоглаво чудовиште, и почело као од шале да потапа енглеске, и не еамо енглеске лађе, и када нико од тадашњих владиних мезимаца није имао храбрости да пође и да чудовиште ликвидира, — дакле, када је све било тако као што сам вам рекао, — јави се наш гусарски капетан, дивна једна фигура, звани Звоно, и рече: „Вратите ми једрењак, вратите ми мојих седамдесет гусара, вратите ми заставе и оружје — и нека ме поједе морски пас ако се не вратим са свих седам глава тога чудовишта!"

Влада је, разуме се, пристала одмах и једино се управа музеја дуго противила, тврдећи да су гусари одвратни и да ће упропастити и заставе и оружје. Ствар је ипак уређена и капетан је добио све што је тражио, уз обећање да ће пазити на заставе и да ће гусари редовно чистити своје секире, нарочито после борби прса у прса, по којима је наш јунак био познат и омиљен!

(Музика).

СПИКЕР: Ту тек, у ствари, почиње наша прича...

ГУСАРИ (певају):

Лепојке из Хаване,

све стоје са стране, са стране,

питају: капетане, како се зове ваш брод?

СПИКЕР: Песма коју слушате ори се на том дивном гусарском броду... Певају је најславнији гусари света, а слуша Џон Пиплфокс, гусар са 72 ране, кога су срамно хтели да пензионишу и смире бедном пензијом!

Правац је Кинеско море!

ГУСАРИ (настављају песму): ... А капетан им руком мане.

КАПЕТАН: Доста! (Нагли тајац. Само хармоника испадне, па опет тајац). Синови! — сами смо, само небо и море! Питам вас, тако вам застава овог брода, да ли сте икада у свом псећем животу срили чудовиште са седам глава?

ГУСАРИ: Никад, капетане!

КАПЕТАН: А, питам вас, тако вам мора, да ли бисте хтели да га видите?

ГУСАРИ: Свакако, капетане!

(Ветар, галебови, море).

КАПЕТАН (замишљено): Добро, певајте даље...

ГУСАРИ (почињу опет прву строфу песме).

КАПЕТАН (нагло прекида песму): Доста!

(Тајац).

Синови, тако вам иетока и запада, знате ли како се треба борити против седмоглавог чудо-вишта?

ГУСАРИ: Снагом, капетане!

КАПЕТАН: А питам ја вас, убојице и пробисвети, имамо ли ми снаге?

ГУСАРИ: Имамо, капетане!

КАПЕТАН: И шта нам још треба?

ГУСАРИ: Ветар!

КАПЕТАН: Ветар имамо, сто му громава!

КОРЊАЧА: Пушке!

КАПЕТАН: И пушке имамо, страшљивче! ..

(Пауза, море, галебови).

Хајде, момци, шта нам још треба?

АРЧИБАЛД (бојажљиво): Памети!

(Тајац).

КАПЕТАН: Шта рече?

АРЧИБАЛД (несигурно): Кажем... Можда нам треба нешто мало памети ...

(Тајац).

КАПЕТАН (замишљено): Тачно . . . (Измењеним гласом). Добро, а питам ја вас, слушајте ме добро, — имамо ли ми, гусари, памети?

(Само крик галебова).

КАПЕТАН: Но, Арчибалде?

АРЧИБАЛД (оклевајући): Не знам, капетане!

КАПЕТАН (повишено): Коновале?

КОНОВАЛ: Нисам приметио, оче наш!

КАПЕТАН: Корњачо, одговарај — имамо ли ми памети или не?

КОРЊАЧА (бојажљиво): Ја сам бедник. . . али шта ја знам... Некада, кад сам био у основној школи, мислим да сам имао нешто тако . . . Али сада, тако ми неба . . . не верујем ...

(Пауза).

КАПЕТАН: Према томе, ако ми гусари немамо памети, — а вероватно да је и немамо — како ћемо савладати то чудовиште са седам глава?

(Пауза).

КАПЕТАН: Питам вас — како!? ГУСАРИ (тихи жагор).

СЕКИРА: Капетане, ви сте наш отац... Пустите ме против педесет Турака . . . самог — само сабља. . . Али што се тиче овога што тражите, од нас, бедних гусара . . . ипак ...

КАПЕТАН (почиње да мрмља и зуји).

СЕКИРА: ... можда .. '

КАПЕТАН (зиачајно): Ћути, ћути кад размишљам . . . (Појачава и убрзава зујање).

СПИКЕР: Капетан је стварно размишљао, а море је ударало о бокове једрењака, док се ветар носио са црним облацима ...

(Ветар, море, музика).

Прошла су два дана капетанових размишљања, два дана пуна језиве тишине и сумњи.

Трећега дана капетан је изишао из своје кабине у плавој кошуљи, која је увек обећавала да ће се ствари добро завршити.

(Оштар бат корака).

КАПЕТАН (радосно и свечано): Синови!
(Бат гусарских корака).
Синови! . . . Ако немамо памети, као што је по свој прилици и немамо, то не значи, тако ми сунца, да је нећемо стећи!
ГУСАРИ (без разумевања): Тако је, капетане!
КАПЕТАН: Предлажем. . . слушајте — не предлажем него наређујем да цела посада од данас па за још двадесет и један дан — решава укрштене речи!
(Ударац бубња и таса).
СПИКЕР: То је заиста била сјајна идеја. Гусари су се нагло почели усавршавати у свим наукама, тако да је капетан пун вере гонио једрењак према Кинеском мору. Опет се чула хармоника и опет се орила песма, међу овим, тако рећи, простим људима.
ГУСАРИ (певуше, хармоника их прати).
СПИКЕР: Али зла коб овог једрењака није мировала. Двадесет и седмог дана пловидбе де-журни стражар са прамца затражи пријем код капетана. Овај му то не ускрати.
ГУСАР (пијано): Капетане, ова флаша извучена је ноћас из мора ...
КАПЕТАН (сањиво): Пуна или празна?
ГУСАР: Капетане, у њој је нека порука... Хик!.. Ух, опет сам се напио рибљег зејтина ...
КАПЕТАН: Добро, отвори флашу и прочитај ...
(Пуцањ запушача и шугитање хартије).
ГУСАР: Ево шта пише ... Ево: „Проклет нека је ... онај час ... када сам напустио свој ... мирни гусарски позив... и пошао... и пошао против седмоглавог чудовишта ..."
(Пауза).
КАПЕТАН (нервозно): Шта је? Читај даље!
ГУСАР: Добро, ево шта каже даље: „... Зашто морам да умрем у најлепшим годинама ..."
(Полако се трезни и хвата га страх) . . . одај ...
КАПЕТАН: Стани! Иди и погледај да неко не прислушкује пред вратима!
(Бат корака. Отварање врата. Жагор гусара).
КАПЕТАН: Шта је, прислушкујете, а?
ГУСАРИ (несигурно): А, не... Не... Ништа. .. Онако . . . Пролазили . . .
КАПЕТАН: Галебићи — да се случајно нисте — уплашили?
ГУСАРИ: Не, не!... Баш!... Зашто да се плашимо!.. . . Врло важно! ...
КАПЕТАН: Можда бисте ипак хтели да чујете ...
КОРЊАЧА: Па кад смо већ ту...
КАПЕТАН: Добро... Хајде, читај даље!
ГУСАР (са све већил ужасавањем): Ево шта пише даље: „Чудовиште је прогутало досада две стотине морнара..."
ГУСАРИ (жагор страха).
КАПЕТАН (оштро): Читај даље!
ГУСАР: Даље пише:... „Зашто морам да умрем у најлепшим годинама"
ГУСАРИ (жагор ужаса).
КАПЕТАН: Доста!
КОРЊАЧА: Да чујемо, капетане, до краја!...
КАПЕТАН: Рекао сам — доста!... Дај ми писмо!... Нећемо се, ваљда, забављати глупостима које пишу пијани гусари!... Попио човек све из флаше па онда сео да пише писмо!...
СЕКИРА: Ако дозвољавате, капетане, још две-три речи ... Сад је најзанимљивије!...
КАПЕТАН (увређено): О, молим!... Изволите, прочитаћемо — па шта? Ево — ја ћу прочитати — па шта? Шта ту може да буде занимљиво? Шта је ту страшно? Ево, слушајте: „Погодило нам је брод... Сви моји другови су већ на оном свету... Сада сам ја на реду.. . Збогом, мила моја мајчице...“ (Измењеним, лажно сигурним гласом). Ето, шта ту има: „збогом, мила моја мајко“ — баш је згодан!...
ГУСАРИ (жагор све већег страха).
СЕКИРА: Капетане ... може ли још мало? ...
КАПЕТАН (збуњено): Још мало? ... Ево још мало: „... То чудовиште је најстрашније на свету" ... (Измењеним гласом). Па шта онда? „... Ево, оно већ долази по мене ..."
ГУСАРИ (жагор ужаса).
КАПЕТАН (сасвим пометен): Овај ... баш је смешан: „Дошао је мој последњи час ..."
СЕКИРА: Ужасно, капетане!
ГУСАРИ: Ужасно!
КАПЕТАН (тихо): Шта је ужасно... (Јаче). Добро ... шта је ту ужасно? ... А? ... (Дрекне, и

сам избезумљен од страха и пометен). Напоље! . . . Напоље, страшљивци! . . . Напоље ... Напоље! . . . ГУСАРИ (са жагором одлазе).

(Ударац у врата. Пауза у потпуној тишини).

КАПЕТАН (уморно и тихо): Стварно није згодно . . . Није згодно ...

СПИКЕР: Капетан се, разуме се, није упла-шио језиве судбине овог несрећника, јер се он — тако нам свега на свету — ничега у животу није плашио... Он је у овом тренутку морао да мисли само на то — како ће посада поднети ово заиста тешко искушење...

(Пауза).

Његово страховање показало се као сасвим оправдано, јер је ва једрењаку дошло до помет-ње . . . Гусари су били савладани страхотама из писма,..

(Музика — језе и страха).

ГУСАР I (језивим шапатам): Чудовиште га је појело!... Знам ... Појело га је!...

ГУСАР II: Није, ваљда, писао из утробе!...

ГУСАР III: Познајем ја њега... То је Џек из Зеделанда!...

ГУСАР II: По чему га познајеш? ... Да није по рукопису? ...

ГУСАР III: Није по рукопису... Ја сам неписмен ... Познајем га по флаши ... Само је он пио таква пића.

(Музичка завеса).

ГУСАР IV: Ко каже да оно неће и нас појести...

ГУСАР V: Смазаће нас као бифтек...

ГУСАР IV: Ја сам чуо ... да оно има ... више од седам глава... само нико није стигао да их преброји јер би одмах био поједен.

ГУСАР V: Ох, мила моја мајчице... што ме више ниси тукла да не одем на море...

ГУСАР IV: Ја се бојим ...

ГУСАР V: Ја се ужасно бојим!...

СПИКЕР: Исте ноћи покушао је да побегне крмарев помоћник, а једна група гусара предла-гала је да се прамац брода окрене према Енглеској и да се окану ове пустоловине... (Са олакшањем). Но, Џон Пиплфокс звани Звоно не би био Џон Пиплфокс када не би умео у свакој прилици да нађе најбоље решење!...

(Бат корака замишљеног човека).

КАПЕТАН: Синови! Ви сте ми се уплашили?!...

(Сало крик галеба). Кукавице, је ли вас много страх? (Крик галеба).

Бедници, имате ли језике?

ГУСАРИ (мумлају).

КАПЕТАН (огорчен): Сто му громова, ја из гледа нисам знао са ким полазим на овај пут!

Та ко је — нисам знао!... Али ће бити добро, тако ми олује, да видите ко је — Џон

Пиплфокс... (Убрзани бат корака). (Удаљен). Гледајте!

ГУСАРИ (са ужасом): Ооооо!... Не, капета-не!... Не, не!... Ужас!...

(Пљусак воде).

СПИКЕР: У том тренутку овај дивни човек прескочи ограду једрењака и вода пљусну...

Посада полете, али капетана више није било на води... Бедни страшљивци занемели су

од стида и страха ... И то је тако трајало два ... три ... шест... о!... девет ... десет...

дванаест минута... Капетан се није појављивао из воде... И кад су сви мислили да је крај, и кад је верни Секира полетео ка складиштима барута да дигне ово смрдљиво корито у ваздух — (дирљиво) кад му већ нема најлепшег и најсмелијег! — у том тешком, дугом, језивом тренутку — исплива храбри капетан из воде, носећи у зубима женку ајкуле тешку 40 фунти, и у свакој руци још по седам малих ајкула!...

ГУСАРИ (жагор дивљења).

СПИКЕР: То је био подвиг довољан да потпуно поврати веру поколебане посаде. То је био подвиг који је изазвао потоке суза код ових храбрих, сурових људи... Они падоше на колена и заклеше се најхрабријем од храбрих да ће га следити до смрти... Ветар дуну још снажније и витки једрењак још хитрије полете према Кинеском мору...

(Ветар, море, музика).

... Педесет и четвртог дана пута, пред самим Кинеским морем, које се жутело у даљини (или је само тако изгледало) — дочека их у Рудолфовом мореузу необичан мали чамац, са још чуднијом посадом... Хтели су на брод. Капетан нареди да их приме. Било их је седморица... Брзо се успузаше уз конопце који су им били бачени...

ГУСАРИ (жагор).

КАПЕТАН (расположено): Шта је, јунаци?

БРЗОГОВОРЕЋИ (говори врло брзо и неразумљиво).

КАПЕТАН: Шта говоре ови људи?

СЕКИРА: Капетане, ако дозвољавате, то је једно мало племе брзоговорѣћих људи. .. Знате, они брзо говоре... Још једном сам их срео на овом истом месту ...

КАПЕТАН: Добро, па шта хоће?

СЕКИРА: Ево, сад ћу да их питам!... (Наставља да говори брзо и неразумљиво).

БРЗОГОВОРЕЋИ (одговара као горе).

СЕКИРА: Каже да се радује што смо дошли, али не верује да ћемо моћи да савладамо чудовиште.

КАПЕТАН: Чега се плаше, сто им брзих језика!...

СЕКИРА (говори брзо и неразумљиво).

БРЗОГОВОРЕЋИ (одговара исто тако).

СЕКИРА: Кажу — опасно је ...

БРЗОГОВОРЕЋИ (као горе).

СЕКИРА: Кажу — чудовиште је до сада потопило шеснаест бродова... Ми смо, тако рећи, седамнаести...

КАПЕТАН: До сто ђавола, то смо и ми знали!.. Питај ти њих имају ли шта паметније да нам кажу!

СЕКИРА (брзо говори).

БРЗОГОВОРЕЋИ (одговара).

СЕКИРА: Капетане, ево шта кажу: кажу да одемо у Пећину чаробног еха... Она, кажу, није нека обична пећина, већ ви поставите једно питање, а она вам одговара... Кажу, могли бисмо да је питамо за чудовиште ...

КАПЕТАН: Врло добро!... Захвали им се и реци да спреме велику гозбу, јер ћемо се ускоро вратити... И замоли их — да том приликом мало спорије говоре ...

ГУСАРИ (смеју се).

БРЗОГОВОРЕЋИ (исто тако).

(Пауза — музика).

СПИКЕР: То је био још један корак ближе опасности. Међутим, код посаде није више било никаквог колебања. Једрењак се укотви код Црвене стене, и капетан са неколико најхрабријих момака пронађе пећину брзо и лако, како је само он то умео ...

АРЧИБАЛД (шапатом): Јесмо ли ту?

КОНОВАЛ: Ту смо ваљда ...

(Кораци кроз ехо).

КАПЕТАН (снажно): Е-хеј!

ОДЈЕК: Е-хеј! Е-хеј! Е-хеј!

КАПЕТАН: Чујеш ли ме, Пећино?

ПЕЋИНА: Чујем, шта се дереш?

ОДЈЕК: Чујем шта се дереш?

КАПЕТАН: Дошао ти је капетан Џон Пиплфокс, звани Звоно, чула си ваљда за њега ...

ПЕЋИНА: Чула сам, — ти си брица, је л' да?

КАПЕТАН: Вештице, не изазивај, сасућу ти ову кубуру у ждрело!

КОНОВАЛ: Не, капетане!

АРЧИБАЛД: Не, капетане, морамо се савладати!... Она зна... Зар хоћете да нас опет врате у пензију?!...

КАПЕТАН (љут али уздржан): Дошао сам да ми кажеш како да савладамо седмоглаво чудовиште.

ПЕЋИНА: Зар те није страх?

КАПЕТАН: Шта се то тебе тиче?!.. . Одговарај на питање!...

ПЕЋИНА: Слушај, глупи гусаре!... Клади се са тим чудовиштем — да си ти паметнији, и добићеш опкладу. Оно је још глупље од тебе!

КАПЕТАН: Како да се кладим?

ПЕЋИНА: Ево овако, слушај: постави му не-колико питања и клади се са њим да неће умети да одговори ...

КАПЕТАН: А у шта да се кладим?

ПЕЋИНА: Па у ту твоју гусарску главу... Ако оно погоди, ти му за опкладу дајеш главу. .. Ако не погоди — ти њему исеци за сваку погрешку по једну главу ...

КАПЕТАН: Добро, а сад кажи — каква пи-тања да му поставим?

ПЕЋИНА (иронично): Па нека згодна питања...

КАПЕТАН (нервозно): Каква су то згодна питања?
 ПЕЋИНА: Па да буду више тешка него лака!...
 КАПЕТАН (огорчено претећи): Слушај, глупачо, не изазивај!... Јер ако те ја сада ...
 АРЧИБАЛД: Не, капетане!
 КОНОВАЛ: Капетане, мислите на будућност своје деце!
 КАПЕТАН: Какве деце, кентуре! Откуд мени деца!
 КОНОВАЛ (извињавајући се): Извините, хтео сам само мало да је умилостивим . . .
 КАПЕТАН (нежио, мирније): Вештице, имала си орећу!... Реци сад — каква питања, каква питања да му поставим?
 ПЕЋИНА: Ви-ше те-шка не-го ла-ка!...
 ОДЈЕК: Више тешка него лака!...
 КАПЕТАН: И шта још?
 ПЕЋИНА: И ни-шта ви-ше!
 ОДЈЕК: И ништа више. И ништа више!
 СПИКЕР: Можда би већ био крај ове наше приче, да ова подла пећина није направила грубу шалу са нашим јунацима. Оставити људе са пола објашњења — то заиста могу само пећине камена срца... Момци су се вратили на једрењак али без песме и са много нових брига.
 КАПЕТАН: „Питања, питања!" — ал' каква питања да му поставимо.
 ГУСАР: Па да — кад оно има седам глава.
 КОРЊАЧА: Капетане!... Ви можете рећи да сам ја један прост гусар... Али када би мене неко питао, сто му флаша: „Реци, Корњачо, зашто галеб може да поједе рибу, а риба галеба не може?" — ја, тако ми весла, не бих умео да одговорим! ...
 АРЧИБАЛД: То је глупо питање! Ниси ти чудовиште!
 СЕКИРА: Да га питамо, да га питамо ... где је Корњача изгубио тур својих панталона! . . . (Наметљиво се смеје).
 КОРЊАЧА: Не! Могли бисмо да га питамо, рецимо — колико пива може да стане у ту твоју мешину? (Смеје се наметљиво).
 ГУСАРИ (смеју се).
 КАПЕТАН: Престаните са глупостима! Шта ће то чудовиште да мисли о нама?!
 СПИКЕР: Два дана су протекла у нагађању без успеха. Нико није умео да каже како треба преварити чудовиште које нема само једну глупу гусарску главу, већ седам — ко зна каквих глава! Требало је измислити питање!.. .
 ГУСАРИ (жагор).
 СЕКИРА: Капетане!... Ја мислим ... могли бисмо да вежбамо ...
 КАПЕТАН (нервозно): Како да вежбамо? ...
 СЕКИРА: Па овако, на пример: да неко од нас буде као чудовиште, Корњача или неко други, је л' те ...
 КАПЕТАН: И шта онда?
 СЕКИРА: Онда, рецимо, да му постављам нека питања а он да одговара ...
 КАПЕТАН (замишљено): Може .. . може, тако ми гусарске славе! (Пауза). Добро си се то сетио. (Пауза). Корњачо!
 ГУСАРИ (жагор). .
 КАПЕТАН: Корњачо!
 КОРЊАЧА: Извол'те, капетане!
 КАПЕТАН: Слушај, гусаре!.. . Постављам те за чудовиште!... Тако ... Имаш да замислиш да имаш седам глава и да си глуп као чудовиште!... То теби неће бити тешко... Ја имам у тебе поверења...
 КОРЊАЧА: Капетане, ја вама не могу ништа да одрекнем... Ви сте наш отац... Али зар не би могао Секира, рецимо, — он је глупљи и од мене и од чудовишта ...
 КАПЕТАН: Доста! Ти си незахвалан!... Ста-ни овде и одговарај на питања!... И добро помисли шта ћеш да кажеш ...
 ГУСАРИ (жагор радозналости и узбуђења).
 КАПЕТАН: Секиро, постави прво питање!
 СЕКИРА (лажно понизно): Кад ви кажете, капетане! ... (Измењеним гласом). Слушај ти, ђубре седмоглаво, је л' чујеш, ти, гуштеру један!...
 ГУСАРИ (смеју се, прво бојажљиво а затим громко).
 КАПЕТАН: Доста!
 ГУСАРИ (нагло прекину смех. Остане само један танак глас и смеје се и даље).

КАПЕТАН (удара шамар, чује се тресак, затим тајац).

СПИКЕР: Ту је капетан, за кога би се ствар-но могло рећи да је уздржљив и племенит, ту је он неозбиљном простаку дунуо такав шамар својом левицом да се овај зачас нашао у рукама окупљених гусара.

КАПЕТАН: Немој бити неприетојан, гусаре!... Хајде почињи!

СЕКИРА: Је л' из почетка?

КАПЕТАН: Не! Од, шамара! (Почиње дискретно да се смеје вицу који је направио).

ГУСАРИ (снисходљиво се смеју са капетаном. Смеју се све јаче, настаје права провала гусарског смеха).

КАПЕТАН (накашље се, и смех престане одједном).

СЕКИРА: Је л' може?

КАПЕТАН: Може.

СЕКИРА: Овако ... Кажи ти мени, је л', колико је то... на једном месту три смокве и на другом месту три смокве?

КОРЊАЧА: Е, нећу ... То је рачун ... То није...

КАПЕТАН: Ако је рачун!... Имаш да одговориш. Ти си сад чудовиште.

КОРЊАЧА: Па шта ја знам ...

КАПЕТАН: Хајде, полако. Замисли — овде три смокве и тамо три смокве ... То је ... то је...

КОРЊАЧА: Седам!

КАПЕТАН: Па седам, сигурно! Шта се мислиш...

ГУСАРИ (жагор и смех).

КАПЕТАН: Доста! Идемо даље!

СЕКИРА: Кажи ти мени ... Кажи ... где је галебу десно крило?

ГУСАР: Згодно питање! ...

КОРЊАЧА: Галебу је десно крило . . . десно крило ... с десне стране!

СЕКИРА: Тачно је, тако ми секире! (Уздржано и нервозно) ... А кажи ти мени — ко је најлепши гусар на свету?

КОРЊАЧА (одмах патетично): Капетан Џон Пиплфокс, звани Звоно!

ГУСАРИ (одобравање — плесак).

КАПЕТАН: Ах, ти . . . ово ти је стварно било згодно!... (Измењеним гласом) . . . Чекај ја, чекај ја једно питање.

ГУСАРИ (умирују једни друге).

КАПЕТАН: Замислимо овако, момци... Замислите сада овако ...

ГУСАРИ: Да чујемо, капетане!...

КАПЕТАН: Да чујете, је л'? ... (Важно). Знате шта, момци, да се договоримо. Боље да то питање одмах чује седмоглави!... То је такво пи-тање, тако сам се сетио... Ех, где си сада!...

ГУСАРИ (охрабрени): Па сигурно — где је сад? Где си, а?

ЧУДОВИШТЕ (удаљено): Полако, полако, ево мене!...

(Хујање ветра. Тресак. Музика).

СПИКЕР: Неочекивао, кад се баш не би могло рећи за наше гусаре да су били спремни, изрони из мора пред прамац брода огромно седмоглаво чудовиште!.. . Не, такво чудо још нико не виде на свету!... Седам глава љуто је сиктало са седам вратова, плазећи се халапљиво ... (С уздахом, без наде). Гусари, нека вам је сада ваш велики капетан на помоћи!!!

ЧУДОВИШТЕ: Шта тражиш овде, пацове?

КАПЕТАН: Дошао сам да видим шта има у тих твојих седам глава, гуштеру пијани!

ЧУДОВИШТЕ: Има у свакој седам пута више него у твојој!

КАПЕТАН: Кладим се да нема!

ЧУДОВИШТЕ: Кладим се да има!

КАПЕТАН: Кладим се у своју гусарску главу да нема!

ЧУДОВИШТЕ: Кладим се у својих седам глава да има!

КАПЕТАН: Добро, седмоглави, ако пристајеш — да ти измерим памет... Поставићу ти питања... Ако не одговориш тачно — оде ти свих седам глава ...

ЧУДОВИШТЕ: А ако одговорим!?

КАПЕТАН: Ево ти ове моје гусарске главе!

ЧУДОВИШТЕ: Хајде, питај!

КАПЕТАН (после краће паузе): Реци ти мени овако: реци ми — шта је најлепше на свету?

ЧУДОВИШТЕ: Најлепше на свету... Најлепше на свету . . . Најлепше на свету. ..

ГУСАРИ: Не зна, не зна, капетане! Сеците му главу — шта чекате?!
 КАПЕТАН: Знаш или не знаш?
 ЧУДОВИШТЕ: Знам! Најлешпе на свету је. ..
 КАПЕТАН: Но, знаш или не знаш?
 ЧУДОВИШТЕ: Не знам!
 КАПЕТАН: Дај онда једну главу!
 (Фијук сабље).
 ЧУДОВИШТЕ (реагује).
 КАПЕТАН: Најлепша на свету је гусарска застава!
 ЧУДОВИШТЕ: Имам још шест глава, а ти само једну... Постави друго питање!
 КАПЕТАН: А сад ми реци шта је — најјаче на свету?
 ЧУДОВИШТЕ: Најјаче на свету је слон!
 КАПЕТАН (збуњено): Шта рече?
 ЧУДОВИШТЕ: Слон је најјачи на свету!
 КАПЕТАН: То ти је неко рекао!
 ЧУДОВИШТЕ: Нико није рекао. Дај главу! Дај главу, гусаре!
 КАПЕТАН: Чекај мало ...
 ЧУДОВИШТЕ: Дај главу!
 КАПЕТАН: Грешка, гуштеру! Погрешио си! Од једног слона јача су два слона!
 ГУСАРИ (одушевљење).
 КАПЕТАН: Дај још једну главу!
 (Фијук сабље).
 ЧУДОВИШТЕ (реагује).
 ГУСАРИ (одушевљење).
 ЧУДОВИШТЕ: Питај још нешто ... Ја имам још пет глава, а ти само једну!
 КАПЕТАН: Ево још нешто, гуштеру!... Реци ми — шта је најслађе на свету?
 ЧУДОВИШТЕ: Најслађе на свету? Најслађе на свету је бундевино семе!
 ГУСАРИ (грохотан смех).
 СПИКЕР: Капетана је оволика глупост чудовишта већ нервирала. Иако се нешто није осећао добро, замахну сабљом и посече још оних пет-шест глава, које су немоћно сиктале са танких вратова!...
 (Неколико фијука сабљом. Музика).
 СПИКЕР (одахне): Тако се, ето, завршио последњи подвиг храброг гусара Џона Пиплфокса, званог Звоно. Када се вратио у домовину, начелник адмиралитета понудио му је своју ћерку за жену, велику јахту од јапанског дрвета и орден Златног мача, који је до тада носио само један пук јуришне коњице. Капетан, дирнут овом пажњом, захвали се на великој свечаности у Лондону. Прими одликовање, а младој дами се извини због свог ниског порекла и недовољног образовања. Не ожени се, дакле, већ укрца храбру посаду на јахту од јапанског дрвета, и крете на пут... Сунчали су се и пецали рибе, а када би пљуснула киша, повлачили би се у салоне и решавали укрштене речи!...
 ГУСАРИ: (певају песму „Лепојке из Хаване“).

К Р А Ј